

To neuveríš... (Rozprávanie)

Ponáhľam sa. Utekám na električku, ani sa neobzriem. Zrazu len počujem Dominiku: „Nika, stoj! Auto!“

Bol jesenný deň. Ráno. Zobúdzam sa na príšerný zvuk budíka. Zoberiem mobil a vypnem ho. Ešte desať minút, pomyslím si. Po chvíli sa preberiem a pozriem na mobil. Z desiatich minút je zrazu dvadsať. „Dokelu, zasa nebudem stíhať,“ poviem si. Vystrelím z postele, rýchlo vyhadzujem oblečenie zo skrine a oblečiem sa. Potom smerujem do kuchyne. Skoro sa zrútim na zem, lebo zakopnem o vlastnú nohu. Otvorím chladničku a vyberiem vhodné ingrediencie na desiatu do školy. Za pochodu do seba tlačím nejaké jedlo. Desiatu hodím do tašky a rýchlo sa idem umyť. Pozriem do zrkadla a uvedomím si, že moje vlasy neboli učesané. Pozriem na hodiny. „Super,“ poviem nervózne, „nestíham bus.“ Uvedomím si, že ďalší už musím stihnúť. Rýchlo dokončím potrebné veci a už si nazúvam topánky. Otváram dvere, skoro si zabudnem kľúče. Tento deň nemohol začať lepšie, pomyslím si.

V škole je pohoda, hodiny ubiehajú. Dostala som štvorku z písomky. Môžem pripísať ďalšiu „pozitívnu vec“ na zoznam dnešného dňa. Cez prestávku stretnem Dominiku. Pýta sa ma: „No čo, ideme dnes do roboty?“ Chvíľu rozmýšľam, a potom poviem: „Však môžeme, už sme dlho neboli.“ „Dobre, ale ešte musím ísť po škole ku doktorke. Pôjdeš so mnou?“ opýta sa Dominika. „Jasné, pôjdem,“ odpoviem. „Ok, stretneme sa po škole“ povie Dominika a ide na hodinu.

Už končí posledná hodina. Balíme sa a každý sa ponáhľa zo školy. Rozlúčim sa s babami a idem pred školu za Dominikou. Cestou k doktorke sa rozprávame a smežeme. U doktorky ide Dominika dnu a ja jej poviem, že budem čakať vonku. Čakám asi polhodinu a vonku je celkom chladno. Bože, kde je toľko, hovorím si v hlave dokola. „Konečne!“ zvolám, keď vyjde Dominika. „Prepáč, bolo tam veľa ľudí“ povie. Ideme smerom k električkovej zastávke. Zazriem, že sa blíži naša električka. „Podme, to stihneme,“ hovorím Dominike. Začneme utekať a blížime sa k ceste, ktorá nás delí od zastávky. Električka už je skoro na mieste. Trielime k prechodu a Dominika spomaľuje. Neuvedomím si, že už som na ceste. Ponáhľam sa. Utekám na električku, ani sa neobzriem. Zrazu len počujem Dominiku: „Nika, stoj! Auto!“ A zrazu, akoby som sa prebrala z toho zhonu. Hneď sa zastavím a cúvam späť. Som zmätená a v strese. Zazriem len biele auto, ktoré v rýchlosti prejde, ani nie tridsať centimetrov popri mne. Zmätočne sa vrátim naspäť k Dominike a musím si sadnúť. Chvíľu som ticho a v hlave mi prebieha celý môj život. „Si v poriadku?“ opýta sa ma Dominika. „A-áno,“ dostanem zo seba. Počujem Dominiku, ako niečo hovorí. Je tiež vydesená, ale nevnímam ju. Do očí sa mi tlačia slzy a trochu sa trasiem. Som vydesená. Ešte niekoľko minút sa dostávam zo situácie, ktorá sa stala. „Nebyť tvojho kriku, teraz by som tu už možno nebola. Ďakujem.“ poviem Dominike. „Nemáš začo, ale nabudúce to už nerob!“ odpovie zvýšeným hlasom. Rozmýšľam na tým, čo sa stalo. Ako málo stačí a všetko sa môže v sekunde skončiť. Mne by stačil jeden krok, stačilo by nevrátiť sa späť. Nie, nechcem na to myslieť. Tentoraz som mala šťastie.

Večer si líham do postele a poviem si: „Dnes sa mi naozaj nedarilo. Neverím, že žijem.“ Pousmejem sa a som vďačná, že som doma a ležím vo svojej posteli.